

CARTES CREUADES

Jaume Camps

Un bri d'esperança per aturar la guerra

Benvolgut Jaume:

● Aquesta setmana hem viscut angoixats per una imminent escalada bèl·lica d'imprevisibles conseqüències en l'ordre mundial, perquè sens dubte l'atac a l'Iraq arrossegaria una conflagració ideològica definitiva amb el món musulmà. Espanten algunes proclames dels més belligerantment disposats a fer pinya amb els EUA en la necessària lluita contra el terrorisme internacional. Espanta sentir el president Bush quan renova el seu compromís de "guanyar la guerra" que va començar a la Zona Zero l'11 de setembre de 2001. Espanta l'esquematisme del president Aznar: "Si cal escollir entre Bush i Sadam, jo no en tinc cap dubte", perquè totes les obvies porten a una guerra obviant el consens internacional al si del Consell de Seguretat de l'ONU.

No és tolerable que la mort de milers d'innocents sigui un simple efecte col·lateral de l'enderrocament del dictador Sadam Hussein, la comunitat de les nacions no pot tolerar-ho.

Estem immersos en un bombardeig mediàtic en el qual se'ns venen com a veritats incontrovertibles que l'Iraq acumula tones d'armes químiques i està a quatre passos de disposar d'armes nuclears de destrucció massiva. Són feaents aquestes terribles afirmacions? Per què el mateix servei secret espanyol assegura que no té proves irrefutables del rearmament iraquí? Fins a quin punt hi juga la necessitat de trobar un objectiu concret davant dels resultats difusos de la guerra contra l'invisible Bin Laden? Quins interessos de domini estratègic dels EUA al Pròxim Orient com a cap de pont cap a Àsia central s'estan movent? Quines forces econòmiques pretenen desempallegar-se de la insuportable dependència de les explotacions petrolíferes en mans de l'Iraq i els seus aliats? I, sobretot, de què va servir la sagnant Guerra del Golf d'ara fa deu anys?, per què no es va aprofitar llavors la dramàtica avinentesa per acabar amb la dictadura de Hussein?

LA TERRIBLE incògnita i a la vegada el bri d'esperança per aturar la guerra són les dues frases de Georges Bush en el seu discurs davant l'Assemblea de les Nacions Unides. Alleuja l'ànim quan afirma: "La meua nació treballarà amb el Consell de Seguretat de l'ONU per afrontar el nostre desafiament comú". Fa tremolar en canvi la cloenda del discurs: "Hem de defensar la nostra seguretat i els drets humans i les esperances de la humanitat. Per tradició i per voluntat pròpia, els EUA s'aixecaran i actuaran". Tanmateix l'últimatum a l'Iraq, establert en cinc condicions que poc o molt tenen un període dilatat per al seu eventual compliment, ens dona una treva de pau, que a principis de setmana semblava impossible.

És hora ara de refermar la fe en els drets fonamentals de l'home, en la dignitat i en el valor de la persona humana, en la igualtat dels drets dels homes i les dones rememorant el preàmbul de la Carta de les Nacions Unides.

ÉS HORA ara de recordar que ens trobem, ens agradi o no, en una situació internacional tan transcendent com en l'època fundacional de l'ONU. Ara més que mai cal desenvolupar entre les nacions relacions d'amistat i cooperació internacional per abastar problemes tan absolutament connexos com els de caràcter econòmic, social, cultural o humanitari. La prioritat ha de ser la cooperació internaci-

“ *Avui cal esgotar les vies diplomàtiques perquè l'Iraq permeti l'entrada als inspectors de l'ONU que portin a retirar les presumpes armes de destrucció massiva* ”

onal i l'ajut als països desenvolupats, perquè és absolutament interdependent amb el propòsit del manteniment de la pau i la seguretat internacionals. Els Estats membres de les Nacions Unides han de tornar-se a comprometre a actuar conjuntament per mantenir la coalició internacional nascuda arran dels atemptats de l'11 de setembre, i això vol dir un explícit mandat del Consell de Seguretat de l'ONU per a qualsevol intervenció armada que mai pot ser bilateral. Avui cal esgotar fins a l'últim batec les vies diplomàtiques perquè l'Iraq permeti l'entrada sense cap mena de condicions ni subterfugis als inspectors de l'ONU que portin a retirar o destruir immediatament les presumpes armes de destrucció massiva. Avui el multilateralisme ha de ser l'única via.

Una abraçada.

Jaume Sobrequés

L'afer Carod-Rovira, i ja en portem...

Estimat Jaume:

● Avui no podia fer altra cosa que parlar-te de la tempesta mediàtica desencadenada per la manca d'escrúpols ètics d'un diari de Madrid. No pas perquè consideri que qui n'ha estat víctima, el nostre comú amic Josep-Lluís Carod-Rovira, tingui cap necessitat que jo em sumi a la llarga llista de persones que han protestat amb energia per l'agressió de què ha estat objecte, sinó perquè, en la seva defensa, hi ha implícita la de la dignitat col·lectiva de Catalunya, i la d'aquells que ens sentim identificats en la lluita pel ple reconeixement dels drets del país des d'un posicionament nacionalista.

“ *Ha estat també l'atac, sense cap fonament i calumniós, a un polític català qualificat, l'ocasió propícia dels partits espanyols per desprestigiar l'opció nacionalista* ”

Que des de Madrid algú hagi intentat, una vegada més, criminalitzar el nacionalisme català i oferir-ne una imatge insolidària i violenta és quelcom que, als historiadors, ens sorprèn poc. El problema té més de cent cinquanta anys. Els atacs al nacionalisme català i a Catalunya com a col·lectiu han tingut orígens ben diversos. Contra el que podia fer pensar el cas que ens preocupa, no ha estat només la dreta, mig democràtica o feixista, aquella que ha aprofitat qualsevol avinentesa per atacar Catalunya, sinó que també les esquerres espanyoles –les democràtiques i les no democràtiques– han excel·lit en aquesta maligna manifestació d'odi al nostre país i a aquells que el representen des de posicionaments patriòtics i democràtics, com és el cas del nostre amic Josep-Lluís.

Jaume, fes un xic de memòria i recorda, a tall d'exemple, les tre-

mendes campanyes anticatalanes del segle XIX contra els proteccionistes catalans, vilment insultats des d'Espanya. Saps bé que els debats sobre l'Estatut d'Autonomia del 1932 a les Corts varen anar acompanyats, a la premsa espanyola, d'insults colossals contra els catalans, i que determinades publicacions periòdiques de partits d'esquerra no varen ser gaire menys dures amb Catalunya del que ho eren les de dretes; no oblidis les indignes acusacions d'insolidaritat de què va ser objecte el president Companys, el seu govern i els catalans durant la Guerra Civil per part d'alts dirigents de la República, que han perviscut en memòries escrites amb posterioritat per part de gent d'esquerra.

DEUS RECORDAR, perquè, d'alguna manera, vares patir-ho en pròpia carn, el que va succeir amb l'afer Banca Catalana i com, en aquella ocasió, les esquerres espanyoles varen assumir el trist paper d'impulsors d'una campanya contra Catalunya. Ara ha estat també l'atac, sense cap fonament i calumniós, a un polític català altament qualificat, l'ocasió propícia dels partits espanyols per desprestigiar l'opció nacionalista. Una vegada més, s'han donat la maneta amorosament la dreta espanyola, a través dels seus òrgans oficials d'expressió, amb alguns sectors de les esquerres. Les inqualificables declaracions del president de la comunitat autònoma d'Extremadura en són una mostra significativa.

Això, Jaume, és en el fons el més dolorós d'aquest cas. Ho és també que alguns polítics catalans, vull pensar que desconeixent el veritable sentit de les paraules del nostre amic, se sumessin així mateix a les crítiques espanyoles. La ràpida rectificació en l'actitud dels nostres partits –de la qual em complac no saps ben bé com– ha posat les coses al seu lloc.

Malgrat que tinc la certesa que una croada hispana com aquesta, empresa contra en Josep-Lluís i el seu partit, no pot produir més que importants rendes electorals a ERC i al seu màxim dirigent –en el cas de Banca Catalana va succeir el mateix fenomen–, comprenc el disgust personal que ha tingut en Carod. Em dol des de tots els punts de vista. És la part bruta de la política. El més lamentable és constatar com, a poc a poc, aquest joc brut va emparant-se d'importants sectors de la vida política. Unes vegades són acusacions sense fonament a l'ètica personal de l'adversari. En altres ocasions són greus menysteniments dialèctics. S'arriba àdhuc a emetre judicis de l'adversari tergiversant-ne les seves manifestacions i convertint-les en actes polítics moralment reprovable. En Josep-Lluís n'ha estat víctima.

Jaume, si el veus abans que jo, fes-li arribar el meu afecte personal i la meua estima política.